

vindes jo af den Grund heller ikke noget, at Finansministeren dog alligevel maa formodes, hvis en Afgørelse af Generaldirektoratet indankes for ham, da ikke at gaa ganske blindt efter Generaldirektørens Indstilling i sin egen Sag, men maa formodes at høre Klagerens Argumenter og undersøge Sagen paa ny. Ja vist, det maa man formode, at en Finansminister vil. Men jeg tillader mig at mene, at Klagerens Argumenter og hans hele Standpunkt ville blive ganske anderledes fyldigt belyste og dokumenterede, naar det har ligget for i et Toldudvalg, hvor Klageren har kyndige Talsmænd, der ville tage hans Sag op og søge at skaffe den belyst saa fyldigt og godt som muligt.

Der kan være mangen en næringsdrivende, som maaske er en højst fortræffelig Mand i sit Fag, men som, lad mig sige, ikke har den parlamentariske eller argumentariske Evne, der sætter ham i Stand til at fremstille sin Sag i det rette Lys. Nu vel, saa sidder der Repræsentanter for Handelen, Skibsfarten, Industrien og Haandværket i Toldudvalget, der kunne supplere, hvad han maatte mangle, der kunne gøre ham opmærksom paa, hvor hans Argumentation lider af visse Brist, raade ham til at indsende yderligere Oplysninger, hvis Sagen ikke er tilstrækkelig belyst, altsaa i enhver Henseende være for denne Klager, hvad den dygtige Advokat er for en Part. Det er ganske tydeligt, at den Sag, der kommer ind saaledes dokumenteret og oplyst, kommer meget stærkere ind, end naar det blot er Klageren, som efter sin maaske mangelfulde Forstaaelse af, hvordan en saadan Sag skal dokumenteres og oplyses, indsender sin Klage til Ministeriet.

Det ærede Medlem ved, hvorledes Toldraadet er sammensat. Det er dels valgt ved Forholdstalsvalg i begge Ting, og dels vælger Finansministeren 12 Medlemmer, men det er fastsat, at af de 12 skulle de 2 tilhøre Haandværk og Industri, 2 Handel og Skibsfart og 2 Landbruget, og man har der vel at mærke fulgt den Praksis, der sikkert ikke vil blive fravegen, at Finansministeren med Hensyn til disse 6 Medlemmer henvender sig til de forskellige Erhvervs Repræsentationer og beder dem udpege de Mænd, der skulle repræsentere Erhvervene. Jeg tror, at et Toldudvalg, der er fremgaaet af et saadant sammensat Toldraad, hvor for det første de forskellige Partier i Rigsdagen have haft Lejlighed til at sætte Repræsentanter ind, og hvor dernæst de forskellige Erhverv have

de af dem selv udpegede Repræsentanter, bliver mere alsidigt sammensat og byder en større Garanti for Varetagelsen af saavel Almenhedens som de enkelte Erhvervs Interesser end den Tolddomstol, der var foreslaaet af Handelsstandens Fællesrepræsentation og af Haandværkets og Industriens Fællesrepræsentation, der kun tog Hensyn til at skaffe Handelsstanden, Haandværket og Industrien repræsenterede, men derimod ikke et saa vigtigt Erhverv som Landbruget, der sandelig ogsaa er i højeste Grad interesseret i, hvorledes Toldloven fortolkes, og ikke bør være urepræsenteret i en saadan Domstol. Heller ikke Fiskeriet blev der ved Tolddomstolens Sættelse taget Hensyn til. Toldudvalget vil derimod, som sagt, kunne sammensættes saaledes, at det kan siges at repræsentere de forskellige Erhverv foruden de almindelige Stats- og Samfundsinteresser.

Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem, at naar han rettede det Spørgsmaal til mig om, hvorvidt den Adgang, der hidtil har staaet Borgerne aaben til at gaa med deres Tvistemaal til Domstolene, ogsaa fremtidig staaer dem aaben, kan jeg besvare det med et rent Ja. Jeg mener i øvrigt, at dette Svar ligger tydeligt nok i det første Punktum af § 1. Det ærede Medlem mente, at der var en Mulighed for, at Domstolene vilde udvide deres Competence. Det er rigtigt nok, at naar Domstolene have afvist, ikke anset det liggende indenfor deres Competence at afgøre Spørgsmaal om Varens Beskaffenhed, det vil sige de egentlige Tariferingsspørgsmaal, da fremgaar denne Begrænsning ikke med fuld Utvetydighed af Toldforordningen af 1797 lige saa lidt som af Toldloven af 1863, men Domstolene ere som bekendt den Myndighed, der afgør netop Grænseforholdet mellem de forskellige Statsmagter, og Domstolene, in casu Højesteret, have med suveræn Myndighed selv afgrænset sin Domsmyndighed, som sket er. Det er ikke ubekendt, at der til forskellige Tider kan fældes principforskellige Afgørelser af Domstolene. Det er meget muligt, at en senere Højesteret vil komme til den Erkendelse, at Omraadet for Domstolenes Myndighed i disse Sager kan udvides. Imidlertid tror jeg ikke, at den meget omtalte Højesteretsdom af 1861 i sig selv er i mindste Maade tvivlsom. Her slaas Princippet med største Klarhed og Utvetydighed fast. Der siges nemlig i denne Dom, at Spørgsmaalet om, efter hvilke Tarifbestemmelser de omhandlede Varer efter deres Beskaffenhed skulle for-